

Arrest

nr. 103 670 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 7 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 5 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 19 november 1987 geboren te Conakry. U verklaart steeds in Conakry te hebben gewoond. U trouwde met D. B. op 14 februari 2007 omdat dit van uw oom H. moest. U verklaart dat u niet met hem wilde trouwen en dat u niet van hem hield. U kreeg samen met uw man geen kinderen. In november 2011 begon u een relatie met M. Dr.. Uw oom H. alsook uw man waren van deze relatie op de hoogte en verboden u om de relatie verder te zetten. U zette echter de relatie verder en zag M. enkele keren per week. In maart 2012 werd u zwanger van uw vriend M.. Uw man B. heeft dit ontdekt en heeft u op 22 april 2012 bedreigd met een mes waarna u van hem bent weggevlucht. U bent eerst, gedurende twee dagen, naar een vriendin gevlucht. Uw oom H. heeft u daar echter gevonden waardoor u gevlucht bent. U bent, dankzij de hulp van uw vriendin, kunnen vluchten en u heeft uw vriendje kunnen contacteren. Hij heeft u naar zijn broer gebracht in Kountiya alwaar u tot uw vertrek heeft verbleven. Uw vriend heeft uw vlucht geregeld. Op 4 augustus 2012 vertrok u per vliegtuig vanuit Conakry naar Brussel, over Banjul (Gambia) onder begeleiding van een blanke man alwaar u 's anderdaags aankwam. U vroeg er op 7 augustus 2012 asiel aan.

In het kader van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte van uw dochter, O. Dr. B. voor, die in België werd geboren. U vreest bovendien dat, bij een terugkeer naar Guinee, uw dochter zal besneden worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw oom H. en uw man B. omdat u een buitenechtelijk kind heeft.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verscheidene tegenstrijdigheden die enerzijds werden vastgesteld tussen uw verklaringen, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor bij het CGVS. (1) Bij de DVZ verklaarde u dat u heeft gewerkt en dat u melk en andere voeding heeft verkocht in de winkel van uw oom (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, p. 2). Bij het CGVS werd u tot tweemaal toe gevraagd of u heeft gewerkt (zie gehoor CGVS, p 3-4). U antwoordde hier telkens negatief op. Toen u echter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd wijzigde u uw verklaring en vertelde u dat u uw oom verving wanneer hij niet aanwezig was (zie gehoor CGVS, p 16). (2) U verklaarde verder bij de DVZ dat u bij uw vriend M. onderdook van april tot augustus 2012 (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, p.3). Tijdens het gehoor bij het CGVS bleek echter dat u meteen bij de broer van uw vriend onderdook en daar tot uw vertrek bleef, met uitzondering van drie dagen die u bij uw vriend spendeerde (zie gehoor CGVS, p 15, 26). Er dient opgemerkt te worden dat u een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen van de DVZ en dat u bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier heeft laten weten dat er fouten in uw verklaringen vermeld staan en u zelfs uitdrukkelijk heeft vermeld dat uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus ook het invullen van de vragenlijst goed is verlopen (gehoorverslag CGVS, p 3).

Anderzijds werden er ook meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld binnen het gehoor bij het CGVS. (1) Wanneer u werd gevraagd waar u overal heeft gewoond sinds uw geboorte, verklaarde u dat u 'steeds in Dixxin heeft gewoond'. Ook wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u steeds in hetzelfde huis heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p 4). Wanneer u werd gevraagd of u met uw man heeft samengewoond antwoordde u echter dat u met hem in Lambanyi heeft gewoond (zei gehoor CGVS, p 11). Wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet heeft verteld, wanneer u werd gevraagd waar u overal heeft gewoond, zegt u 'ik wacht tot u me een vraag stelt over mijn huwelijk, waar ik was met mijn man' (zie gehoor CGVS, p 11). Dit is een opmerkelijk antwoord aangezien u toch een eenduidige en duidelijke vraag werd gesteld, waarbij overwegingen als diegene die u aanhaalt niet pertinent zijn. Immers, de vraag peilde duidelijk naar uw opeenvolgende woonplaatsen. U bleek echter niet in staat op dat moment uw opeenvolgende woonplaatsen, zoals die blijken uit uw asielrelaas, op te sommen. (2) Wanneer u werd gevraagd waar uw vriendje M. woont, verklaarde u dat hij in Dixinn woont (zie gehoor p 9). Wanneer u

wordt gevraagd of hij hier nog steeds woont, verandert u uw verklaring en zegt u 'neen' en dat u op dit moment niet weet waar hij woont (zie gehoor CGVS, p 9). Later tijdens het gehoor verandert u uw verklaring nogmaals en zegt u dat hij is verhuisd naar een vriend in Taoyah Marché (zie gehoor CGVS, p 25-26). Het is opmerkelijk dat u dit adres niet vernoemde wanneer u werd gevraagd waar uw vriend woont aangezien u op de hoogte was van zijn verhuis en u er zelfs 3 dagen heeft verbleven. (zie gehoor CGVS, p 26). (3) U verklaarde dat uw man begin april op de hoogte was van uw zwangerschap (zie gehoor CGVS, p 14). Later bleek uzelf pas op de hoogte te zijn van uw zwangerschap op 19 april (zie gehoor CGVS, p 20) waardoor het onmogelijk is dat uw man reeds begin april wist dat u een kind zou verwachten. (4) U zegt dat u naar het ziekenhuis bent gegaan toen u overtijd was (zie gehoor CGVS, p 19). Wanneer u werd gevraagd of M. met u is meegegaan naar het ziekenhuis, zegt u plots dat u niet naar het ziekenhuis bent geweest (zie gehoor CGVS, p 19). (5) Daarnaast legt u zeer tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet mag buitengaan. Enerzijds zegt u dat u 'niet vrij was om uit te gaan' (zie gehoor CGVS, p 17) anderzijds zegt u dat u 'altijd uitging' (zie gehoor CGVS, p 25). Deze laatste tegenstrijdigheid is voornamelijk van belang aangezien u in uw asielrelaas de indruk wil wekken dat uw leven door anderen bepaald wordt, maar uit uw verklaringen blijkt dat u wel enige vrijheid kende in uw doen en laten.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u pas op 20 jarige leeftijd gedwongen werd 'uitgehuwelijk'. Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat '(...), le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiement inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeune, vivant en milieu rural, issues de familles attachées aux traditions' (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p 12). Gezien u zelf toegeeft dat u op een 'ongewone' leeftijd bent gehuwd, zijnde 20 jaar, wat al oud is om te huwen in Guinee en uit de stad afkomstig bent, beantwoordt u al duidelijk niet aan dit profiel.

Vervolgens kan ook uw relatie met uw vriendje M. in twijfel worden getrokken. U beweert dat uw oom en uw man reeds vanaf het begin van uw relatie met uw vriendje, in november, op de hoogte waren van uw affaire en dat ze gewoon hebben gevraagd om deze relatie te stoppen. (zie gehoor CGVS, p 17-18) Indien uw oom en uw man werkelijk zo hard gekant waren tegen deze relatie, is het zeer verwonderlijk dat ze geen maatregelen troffen zodat u uw vriendje niet meer zou zien (zie gehoor CGVS, p 19). U verklaart bovendien dat uw man niet overtuigd was dat u uw relatie met uw vriendje werkelijk zou hebben stopgezet. (zie gehoor CGVS, p 19) U kon uw vriendje echter nog op regelmatige basis zien, verschillende malen per week. (zie gehoor CGVS, p 17) U heeft alleen "geprobeerd" om niet altijd in het publiek te komen'. (zie gehoor CGVS, p 18) Maar jullie gingen o.a. samen op restaurant (zie gehoor CGVS, p 18) en u ging altijd uit (zie gehoor CGVS, p 25). Indien u werkelijk zou worden bedreigd door uw oom en uw man is het niet aannemelijk dat u uw vriendje nog zo vaak zag, dat uw man er zelfs achterdochtig van werd, en dat u naar openbare plekken ging.

Bovendien kan u uw vrees voor vervolging door uw oom en uw man niet sterk maken. Nadat u was gevlucht van bij uw man, heeft u twee dagen bij de familie van een vriendin verbleven (zie gehoor CGVS, p 15). Vervolgens bent u naar de broer van uw vriendje gegaan alwaar u van eind april (+/- 25 april 2012) tot met uw vlucht (4 augustus 2012) bent verbleven (zie gehoor CGVS, p 16). U verklaart dat niemand u daar heeft gevonden (zie gehoor CGVS, p 23). Het is echter zeer opmerkelijk dat u gedurende vijf maand kon verblijven in Kountiyah, Conakry, zonder dat uw oom of man u heeft gevonden. Daarnaast bent u ook gedurende drie dagen bij uw vriendje in Taoyah Marché gaan wonen. U geeft als enige reden aan waarom u terug naar de broer van uw vriend bent gegaan, dat er onvoldoende plaats was bij uw vriend om er te blijven. (zie gehoor CGVS, p 26) Wanneer u wordt gevraagd of jullie niet hebben gezocht naar een plaats waar jullie samen konden blijven, antwoordt u merkwaardig genoeg dat jullie 'daar niet aan hebben gedacht' (zie gehoor CGVS, p 26) U maakt alleen referentie naar een mogelijkheid dat u en uw vriend weleens zouden kunnen worden opgepakt indien jullie ergens anders in Guinee zouden samenwonen (zie gehoor CGVS, p 26), maar u maakt niet aannemelijk dat u in Guinee überhaupt nog gezocht wordt. U maakt op geen enkel moment aannemelijk dat u effectief een vervolging vanwege uw oom en man vreest of dient te vrezen.

Daarnaast verklaarde u, op het eind van het gehoor, dat u vreest dat uw dochter zou worden besneden wanneer u zou terugkeren naar Guinee. Het is opmerkelijk dat u deze vrees niet heeft uitgedrukt wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd om de redenen van uw vrees in Guinee uiteen te zetten. (zie

gehoor CGVS, p 13) Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u dacht dat die vraag over u ging. Op het eind van het gehoor werd u echter ook gevraagd: 'wat zou er gebeuren als u vandaag zou terugkeren naar Guinee'. Hier ging u niet verder op in (zie gehoor CGVS, p 27).

Aangezien de geboorte van uw dochter is voortgevloeid uit uw vermeende problemen die totaal ongeloofwaardig en tegengesteld worden bevonden, kunnen we ook geen geloof hechten aan uw plots opgedoken vrees voor besnijdenis van uw dochter. Bovendien is het enige contact dat u met Guinee heeft met de broer van uw vriendje (zie gehoor CGVS, p 4). U, nog de broer van uw vriend heeft nog contact met uw vriendje. In de contacten die u sinds uw komst in België had, vermeldt u nergens dat er plannen waren om uw dochter te besnijden. U haalt daarenboven ook niet aan dat u tijdens uw zwangerschap werd geconfronteerd met een mogelijk gedwongen besnijdenis van uw dochter. Nergens tijdens uw asielrelaas refereert u naar de angst om besnijdenis. Het is zeer merkwaardig dat u, indien u werkelijk een angst zou koesteren voor de besnijdenis van uw dochter, hier niet tijdens het gehoor op bent ingegaan.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat in Guinee momenteel meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en nemen zij de nodige maatregelen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk (zie SRB, «Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, p. 15). Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, of een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, dat talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie voormelde informatie, p. 9).

U verklaarde bovendien dat u de grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal doorgekomen bent terwijl uw 'passeur' alle documenten had en dat u geen paspoort heeft gekregen. U stelde vervolgens de documenten niet in handen te hebben gehad (zie gehoor, p 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, wordt gecontroleerd. (zie SRB 'General – Procédure de controle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3). Hieruit kan getwijfeld worden over de manier waarop u naar België bent gereisd.

Het door u voorgelegde document, de geboorteakte van uw dochter, kan bovenstaande conclusies niet wijzigen. De geboorte van uw dochter wordt immers niet betwist.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese unie, van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak, van het rechtsbeginsel van "*Audi alteram partem*", van artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.3. Verzoekster beperkt zich tot het citeren van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de rechtspleging, maar licht niet toe hoe dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre dit onderdeel van het middel al ontvankelijk werd aangevoerd, is het ongegrond. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men

overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging en haar dochters risico op besnijdenis geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.1. Verzoekster voert aan dat zij niet geconfronteerd werd met de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden. Verzoekster citeert rechtspraak en meent dat hierdoor de artikelen 41 van het handvest (EHRM, arrest van 22 november 2012 - zaak C-277/11), 17, §2 van het KB van 11 juli 2003, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en het rechtsbeginsel van "*Audi alteram partem*" miskend zijn.

In deze benadrukt de Raad dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. In dit verband kan de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 niet worden vastgesteld nu dit artikel betrekking heeft op het afleggen van tegenstrijdige verklaringen indien deze door de dossierbehandelaar worden vastgesteld, niet op de confrontatie met de voor de verzoeker nadelige elementen die pas bij het grondig onderzoek van alle elementen (waaronder het CGVS-verhoor) uit het administratief dossier worden vastgesteld. Geen regelgeving verplicht de commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor, noch dient hij bij het horen van de verzoeker te speculeren of te anticiperen op mogelijke maar niet onderzochte tegenstrijdigheden. Overigens stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster wel degelijk werd geconfronteerd met evidente tegenstrijdigheden in het verhoor, bijvoorbeeld inzake het ziekenhuisbezoek (gehoor p. 20).

3.2. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft verder een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie, zodat de schending van dit artikel in onderhavige procedure niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3. De commissaris-generaal stelde in deze terecht vast dat verzoekster tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig ondermijnen. Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen ("*Bovendien wanneer haar man naar buiten ging kwam haar oom thuis om ze te controleren*"). Zo voert verzoekster aan dat de stelling dat "*le mariage forcé est un phénomène devenu marginal*" onverenigbaar is met de beschikbare documentatie. Verzoekster citeert passages uit een aantal rapporten en een arrest van de Raad.

Indien verzoekster pas op 20-jarige leeftijd getrouwd is (gehoor p. 6), dan stelt de Raad tevens vast dat zij gehuwd is sinds begin 2007 en pas half 2012 Guinee verlaten heeft, wanneer ze beweerdelijk zwanger was van een andere man. Verzoekster verklaart dat ze niet van haar echtgenoot hield, dat ze het huwelijk geweigerd had, maar dat haar oom zei dat het verplicht was en dat het haar plicht was ten opzichte van haar oom (gehoor p. 7). Hieruit kan desgevallend een gearrangeerd en liefdeloos huwelijk blijken, doch kan niet blijken dat verzoekster gevlucht is omwille van een gedwongen huwelijk. Immers verzoekster was geen kind meer maar meerderjarig en al 20 jaar toen ze huwde. Ze bleef meer dan vijf jaar bij haar man terwijl niet kan aangenomen worden dat verzoekster niet onmiddellijk of alleszins eerder zou gevlucht zijn indien dit de reden van haar vlucht was. Indien verzoekster met de bewering

dat ze “*pas tot de derde klas naar school is gegaan*” een hulpeloos profiel wenst te schetsen, dan kan anderzijds wel blijken dat ze ondernemend genoeg is om een reis naar een ander continent te organiseren. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *Subject Related Briefing “Guinee” “Le mariage”* dat gedwongen huwelijken een marginaal plattelandsverschijsel is en bijna onbestaand in stedelijke milieus en dat meisjes wel degelijk aan een gedwongen huwelijk kunnen ontsnappen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt tevens dat overspel een scheidingsgrond is en dat scheiding frequent voorkomt in stedelijke milieus zodat evenmin van een maatschappelijke stigmatisering kan worden gesproken.

De door verzoekster aangebrachte informatie, voor zover relevant, vermag niet deze conclusies te weerleggen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekster kan aldus niet ernstig beweren dat de loutere mogelijkheid dat in een land zich een bepaalde situatie kan voordoen die mogelijk tot de vluchtelingenstatus en/of subsidiaire beschermingsstatus kan leiden, op zich volstaat om tot de gegrondheid van de individuele asielaanvraag te besluiten. Het blijft in de eerste plaats aan verzoekster om het objectieve en ernstige karakter van haar voorgehouden vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekster liet echter na haar identiteit en asielrelaas genoegzaam te adstrueren, waardoor de commissaris-generaal op basis van verzoeksters verklaringen terecht kon vaststellen dat verzoekster bedenkelijke en incoherente verklaringen aflegde en geenszins aannemelijk maakte dat ze zich niet op de bescherming van de Guineese autoriteiten kon beroepen, noch dat ze zich desgevallend niet kon hervestigen.

Verzoeksters bewering dat ze een intensieve buitenechtelijke relatie kon aangaan (ze zagen elkaar “*drie keer per week*”, zie CGVS-gehoor p. 17) is strijdig met de beweerde strenge familiale controle waaraan ze niet kon ontsnappen. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat de beweerde zwangerschap uit een buitenechtelijke relatie is voortgekomen. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom verzoekster meent dat deze beslissingen die ze vrijwillig nam en waarvan de eventuele gevolgen te voorzien waren, meer zijn dan persoonlijk gecreëerde familierechtelijke problemen.

Bovendien wordt de waarachtigheid van haar asielmotieven verder ondergraven nu verzoekster die beweert dat haar vader en haar man haar bedreigden, geen enkele poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij nationale autoriteiten (gehoor p. 25), noch blijkt uit haar verklaringen dat ze andere pogingen ondernam om tot een bemiddelde oplossing te komen. Verzoekster is ongestoord bij (de broer van) haar vriendje kunnen verblijven, heeft een oom en twee tantes in Labé en werd er een bruidsschat van 300.000 in geld toegekend (gehoor p. 22, p. 10, p. 8), zodat evenmin ingezien kan worden waarom ze zich niet zou kunnen hervestigen. Dat verzoekster meent dat ze “*Na vijf maand is ze in België gevlucht omdat haar medeplichtige heeft ze gezegd dat haar oom en haar man op het punt waren om haar te vinden*”, is een onrechtstreekse, loutere bewering die de geloofwaardigheid van haar relaas niet kan herstellen.

3.4. Aangaande haar vrees voor besnijdenis van haar dochter heeft het Commissariaat-generaal vastgesteld dat verzoekster deze vrees pas op het einde van haar gehoor heeft aangehaald. Volgens verzoekster verandert dit niks aan de waarheid. Verzoekster vreest werkelijk dat haar dochter door haar oom besneden zou worden. Bovendien is de vrees van verzoekster gegrond. Inderdaad is ze ook besneden (stuk 3). Het werd door haar oom beslist wanneer ze nog jong was. Het is de traditie in haar familie en dus wordt het meisje verplicht besneden. De meisjes kunnen niet weigeren. Daarom vreest ze voor besnijdenis van haar dochter.

3.4.1. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochter niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis, waarvan zij bij het administratief dossier een attest toevoegt. Immers indien deze eeuwenoude traditie niet de bedoeling heeft om de meisjes en vrouwen kwaadwillig leed te bezorgen, is deze praktijk een ernstige aantasting van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en kan mogelijk zwaar psychisch leed veroorzaken. Verzoekster verklaarde echter pas op het einde van het gehoor (p. 27) asiel aan te vragen uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster heeft nooit melding gemaakt van een bedreiging van besnijdenis, noch vanwege (de familie van) haar echtgenoot, noch vanwege (de familie van) haar vriendje, noch vanwege haar oom, zodat de aangehaalde vrees niet concreet gefundeerd is.

Daarbij blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie *Subject Related briefing "Guinée" "Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)"*, dat in Guinee steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk. Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guineese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, dat talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de in 2000 gestemde wetgeving om besnijdenis te verbieden in 2010 ook werd uitgevoerd, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen.

Voor zover deze voorgehouden toekomstige vervolging al waarachtig zou zijn geweest, *quod non*, maakt verzoekster evenmin aannemelijk zich niet te kunnen verzetten tegen deze praktijk, te meer verzoekster een oom en twee tantes in Labé heeft en er een bruidsschat van 300.000 in geld werd toegekend (gehoor p. 22, p. 10, p. 8), zodat ze zich kan hervestigen. Verzoekster kan dan ook niet volhouden dat ze als moeder slechts aan de zijlijn staat van dergelijke beslissingen.

3.5. Aangaande de geciteerde rechtspraak van de Raad, gaat verzoekster er eveneens aan voorbij dat, daargelaten de vraag of de zaken vergelijkbaar zijn, de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Verzoekster toont geenszins een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan, noch een reëel risico op ernstige schade indien ze zou terugkeren.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1.2. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de *Subject Related briefing "Guinee" "Situation op het vlak van de veiligheid"* van 10 september 2012 inderdaad kan blijken dat Guinee in 2012 geconfronteerd werd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, doch dat dit geenszins gelijkgeschakeld kan worden met een situatie van gewapend conflict. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie en diverse internetartikelen citeert, toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

4.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoekster vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK